

BAL KHABRA

COLLIDE

OFF THE ICE 1

Vertaald door Marleen Ziemerink

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Voor alle meiden die van ijshockey houden,
vooral in een boek.

1

Ze houdt een pistool tegen mijn hoofd.

Nou ja, figuurlijk dan.

Het pistool? IJshockey. En de vrouw die het wapen vasthoudt? Doctor Laura Langston, PhD.

‘IJshockey?’ herhaal ik. ‘U wilt dat ik mijn toelatingspaper voor mijn master over ijshockey schrijf?’

Langston is pas sinds afgelopen jaar mijn begeleider voor mijn master, maar ik werk al onder haar sinds ik op de universiteit van Dalton ben gaan studeren.

Ze is alles wat ik zou willen zijn, en ik heb elke paper die ze ooit heeft geschreven verslonden. Ik heb zo’n crush op haar die je normaal gesproken op een beroemdheid zou hebben. Alleen dan op een hele nerdy manier. Met haar PhD in sportpsychologie, ontelbaar gepubliceerde papers en haar ervaring met olympiërs en atleten van over de hele wereld is ze een bron van inspiratie.

Totdat je haar leert kennen.

Wanneer ze zeggen ‘*Don’t meet your heroes*’, dan hebben ze het over Laura Langston. Ze is het menselijke equivalent van een boze zwerm wespen. Er zijn genoeg professoren die hun studenten als vuil behandelen en denken dat ze zich kunnen gedragen als tirannen, alleen maar omdat ze een paar goede papers hebben geschreven, maar Langston? Zij is van een heel andere orde. Je kunt niet ontkennen dat ze ongeloofelijk briljant is, maar ze is neerbuigend en ontoegankelijk, en doet opzettelijk

moeilijk als ze weet dat je haar hulp nodig hebt.

Dus waarom heb ik haar gekozen als mijn begeleider? Omdat de cijfers er niet om liegen. Ze heeft de meeste studenten in het prestigieuze masterprogramma van Dalton gekregen, daar kun je gewoon niet omheen. Het programma is het beste van heel Noord-Amerika en studenten die door haar zijn begeleid, worden gegarandeerd toegelaten. En niet te vergeten: zij kiest de student die in aanmerking komt voor de samenwerking tussen onze universiteit en het olympische Team USA. Daar droom ik al van sinds ik acht ben, dus ik zal haar verschrikkelijke dictatorschap lijdzaam ondergaan, als dat betekent dat ik binnenkort mijn eigen master in de sportpsychologie heb.

‘Je moet je bronnen in jouw voordeel gaan gebruiken, Summer.’ Ze bestudeert me over de rand van haar bril. ‘Ik weet dat je een hekel hebt aan ijshockey, maar dit is je laatste kans om een goede toelatingspaper te schrijven.’

Ze zegt het alsof mijn afkeer van ijshockey gewoon een verzinselftje is. Ze is een van de weinige mensen die de reden kennen waarom ik met een grote boog om de ijsbaan en ijshockeyspelers heen loop, en het kost me moeite om mijn woede in toom te houden. Het is gewoon kwaadaardig om mij in het midden van die blauwe cirkel te zetten voor een onderzoek dat de rest van mijn leven zal bepalen. Doctor Langston is de enige die zoiets kan bedenken.

‘Maar waarom ijshockey? Ik kies liever football. Of basketbal. Curling, voor mijn part. Het maakt me echt niet uit.’ Heeft Dalton überhaupt wel een curlingteam?

‘Precies. Het maakt je niet uit. Maar ik wil juist dat je een sport kiest die iets met je doet. Waar je een sterke mening over hebt. En dat is ijshockey.’

Ik vind het verschrikkelijk dat ze gelijk heeft. Als je haar sinistere persoonlijkheid even vergeet, dan zie je dat ze een slimme vrouw is. Ik bedoel, ze heeft haar PhD niet voor niets gehaald, maar als haar student? Laten we zeggen dat je dan helaas met beide kanten moet dealen.

‘Maar...’

Ze steekt haar hand op. ‘Ik zal niets anders goedkeuren. Kies ijshockey of je raakt je kans kwijt. De keuze is aan jou.’ Het voelt een beetje alsof het universum een grote middelvinger naar me opsteekt. Ik heb me jarenlang in het zweet gewerkt en nu krijg ik te horen dat ik alleen met ijshockey mijn doel kan bereiken? Wat een grap. Ik bal mijn vuisten en onderdruk de neiging om te gaan gillen. ‘Dat is niet echt een keuze, doctor Langston.’

‘Als je dit niet kunt, dan heb ik je capaciteiten onderschat, Summer.’ Haar stem krijgt een scherp randje. ‘Ik heb vier studenten die een moord zouden doen voor jouw plek, maar ik heb jón onder mijn hoede genomen. Zorg dat ik daar geen spijt van krijg.’

Het is niet zo dat het haar vrije keuze was om mij, zoals ze zelf zegt, ‘onder haar hoede te nemen’. Ik stond gemiddeld een negen en ik had ongeloofelijk goede aanbevelingen. En dan heb ik het niet eens over het belachelijk moeilijke examen dat ze vorig jaar had bedacht, zodat ze de beste studenten kon kiezen. Ik had voedselvergiftiging opgelopen in de kantine, maar ik had mezelf alsnog naar het examen gesleept. Ik had het hoogste cijfer en over mijn lijk dat iemand nu mijn plek inpikt.

‘Ik snap wat u bedoelt, maar zoals u weet heb ik het niet zo op ijshockey. En daar heb ik een goede reden voor. Ik betwijfel daardoor of mijn onderzoek zal laten zien wat ik in huis heb.’

‘Of je zet je over je afkeer heen, of je raakt alles kwijt waarvoor je hebt gewerkt.’

Afkeer?

Haar steek onder water is net zo moeilijk te negeren als een kogel in mijn hersenpan. ‘Er is geen enkele reden waarom ik niet voor basketbal kan kiezen. Coach Walker koppelt mij met plezier aan een van zijn spelers.’

‘Coach Kilner heeft er al in toegestemd dat een van mijn studenten met zijn spelers zal samenwerken. Lever aan het einde van de week je voorstel in, of geef je plek op, mevrouw Preston.’ Ze draait zich van me af in haar stoel en het is duidelijk dat ze klaar is met dit gesprek.

Als ik weg zou komen met een misdaad, dan is de kans groot dat doctor Langston het slachtoffer zou zijn.

‘Oké. Bedankt,’ mompel ik. Ze zit agressief te typen op haar computer. Grote kans dat ze op dit moment een andere student het leven zuur maakt. Ik zie voor me hoe ze aan het einde van de dag naar huis gaat en de namen afvinkt van alle studenten die ze die dag heeft gemarteld. Mijn naam, samen met de pop waar ze naalden in steekt, staat vandaag ongetwijfeld bovenaan.

De afgelopen drie jaar heb ik succesvol alles gemeden wat met ijshockey te maken heeft, blijkbaar alleen maar zodat het de komende maanden het middelpunt van mijn wereld kan worden. ‘Genaaid’ dekt niet eens de lading, en ik kan niet anders dan mijn haat voor de sport van mijn Canadese voorouders wegslikken.

Ik moet al mijn wilskracht gebruiken om de deur niet achter me dicht te slaan.

‘Je ziet er boos uit.’ De stem is afkomstig van de andere kant van de gang, die naar de studentenloopbaancoach leidt. Donny leunt tegen de muur, gekleed in kasjmier en met zijn bruine ogen op mij gericht.

Ik heb een paar fouten gemaakt sinds het begin van mijn studie. Donny Rai is er een van.

Na een vermoeiende relatie, die twee jaar heeft geduurd, kunnen we helaas niet om elkaar heen. We zien elkaar elke dag, aangezien we allebei dezelfde studie volgen en ons allebei voor dezelfde master willen aanmelden. Het voelt tussen ons niet als een strijd, maar ik weet dat Donny net zo graag die samenwerking met Team USA wil als ik.

Hij komt naast me lopen. ‘Een ultimatum?’

‘Precies.’ Ik kijk hem aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ze heeft Shannon Lee er ook eentje gegeven, een uur geleden. Shannon denkt erover om zich uit te schrijven.’

Ik sper mijn ogen open. Shannon is een van de slimste studenten op de campus. Haar onderzoek in de klinische psychologie is ingezonden voor een beoordeling, waarmee ze misschien de

jongste student ooit zal worden met een wetenschappelijke publicatie op haar naam.

‘Dat is belachelijk.’ Ik schud mijn hoofd. Ik ben zó genaaid. ‘Je hebt zoveel geluk dat je je aanvraag al hebt ingediend. De rest van ons moet nu dealen met de nieuwe eisen.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik ben alleen nog maar voorwaardelijk toegelaten.’

‘Tuurlijk. Alsof jij ooit je gemiddelde van een achtenhalf in gevaar zou brengen.’

‘Een negen,’ corrigeert hij me.

Donny is elk jaar de favoriet van de decaan en hij zit in elke denkbare club. Hij is het perfecte uithangbord voor alle Ivy League-universiteiten, dus het is geen verrassing dat hij een plek in dit programma heeft gekregen. Ik mag graag denken dat ik een academisch wonderkind ben, maar in vergelijking met Donny is het feit dat ik de middelbare school heb afgemaakt het enige wonder.

‘Ik heb nu een afspraak, maar ik help je wel met je toelating. We weten allebei dat je mijn hulp nodig hebt.’

De belediging doet zeer, maar Donny glimlacht alleen maar en verdwijnt vervolgens voor zijn afspraak met de Dalton Royal Press. Yep, hij werkt ook nog voor het universiteitsblad.

Ik storm mijn studentenkamer in en laat me op mijn buik op de bank vallen. ‘Als ik je een knuppel geef, wil je dan mijn hoofd inrammen?’ vraag ik Amara.

‘Dat ligt eraan. Krijg ik ervoor betaald?’ Ik kreun in een kus-sentje, maar ze trekt het uit mijn handen. ‘Wat heeft ze nu weer gedaan?’

Amara Evans en ik zijn al sinds ons eerste jaar kamergenootjes. Ik heb het geluk dat ik, als haar beste vriendin, kan meeliften met alle voordeeltjes die ze van de universiteit krijgt voor haar bijdragen als technisch genie. Het belangrijkste? Ons appartementje in Iona House. Het is het enige gebouw met units met twee slaapkamers en twee badkamers. Het is nog steeds klein, maar alles is beter dan de gedeelde badkamers waar je in elk

hoekje en gaatje een sporter tegen het lijf loopt. ‘Ze eist dat ik mijn onderzoek over ijshockey doe,’ vertel ik haar.

Amara laat het kussen vallen. ‘Dat meen je niet. Ik dacht dat ze op de hoogte is van alles wat er is gebeurd.’

‘Dat is ze ook! Dit is mijn dank dat ik al mijn geheimen met haar heb gedeeld.’

‘Kun je geen andere begeleider vragen? Ze kan toch niet de enige zijn die studenten toegelaten krijgt tot de master.’

‘Niemand heeft zoveel invloed als zij. Wie weet koopt ze alles en iedereen wel om of zo. Maar misschien heeft ze gelijk en moet ik mijn “afkeer” opzijzetten.’

Amara hapt naar adem. ‘Dat heeft ze niet gezegd.’

‘Echt wel.’ Ik zucht en ga rechtop zitten. ‘Waarom ben jij zo vroeg thuis?’

‘Ik wilde mijn eerste dag terug niet tussen een groepje zwellende kerels doorbrengen.’

Amara studeert computerwetenschappen, wat betekent dat negentig procent van haar studiegenoten man is. En dat was Amara niet bepaald gewend, met vier zussen. Ze is de middelste en zegt altijd dat ze thuis nooit een moment van rust heeft gekend. Ze zat altijd in de onmogelijke positie van zowel oudere als jongere zus. En dan moest ze ook nog eens op hetzelfde moment zien te dealen met zowel tienerhormonen als volwassenendrama’s. Iets waar ik me helemaal niks bij kan voorstellen, met twee tweelingzusjes die pas jaren na mij zijn geboren.

‘Ga je vanavond naar het feestje?’ vraagt ze.

Ik kan niets ergers bedenken dan omringd te zijn door honderden dronken verenigingsjongetjes. ‘Ik heb nog veel te veel te doen.’

Haar geërgerde blik verraaft al dat ik een preek krijg. ‘Vorig semester zei je dat je in je laatste jaar wat losser zou worden en wat meer lol zou gaan hebben. Je hebt beloofd dat je meer uit zou gaan, Summer. Ik ga je meesleuren als het moet, hoor.’

Dat heb ik inderdaad gezegd. Ik moet er wel aan toevoegen dat ik dat zei nadat ik had moeten huilen om een behoorlijk moei-

lijke opdracht, en Donny's tien was de laatste druppel geweest. Toen had ik gezworen dat ik wat lossier zou worden, want de pure focus op mijn studie zorgde niet voor betere cijfers.

Ik kijk haar schaapachtig aan. 'Maar ik moet dat voorstel schrijven en ik moet nog van alles lezen.'

Ze zucht. 'Goed dan. Ik ga met Cassie, maar je moet me beloven dat je ook af en toe pauze neemt.'

'Beloofd. Ik zal straks zelfs gaan hardlopen.'

Amara laat teleurgesteld haar hoofd hangen. 'Dat is niet de pauze die ik bedoelde, maar als dat je uit deze kamer krijgt, dan moet het maar.'

Ze kijkt toe hoe ik slaap.

Terwijl ik de laatste restjes van mijn droom van me af probeer te schudden, ben ik me extreem bewust van mijn omgeving. Of ze is van het uitzicht aan het genieten, wat ik helemaal zou snappen, of ze is plannen aan het beramen om mijn huid af te stropen zodat ze er een jas van kan maken.

Ik vermoed dat het het laatste is, aangezien ik afgelopen nacht op haar in slaap ben gevallen.

Het welkomstfeestje in ons huis was een beetje uit de hand gelopen. En dan bedoel ik heel erg uit de hand. Als Dylan Donovan, de linksbuiten van het ijshockeyteam van Dalton en een van mijn beste vrienden, verantwoordelijk is voor de organisatie van een feestje, kun je je borst wel natmaken. En deze keer kwam dat vooral omdat ik had besloten dat ik geen politieagentje wilde spelen. Onze vakantie is net voorbij, dus dit was het enige moment voordat het seizoen weer begint dat ik mezelf toestond om te drinken. Maar ik weet nog niet zo goed hoeveel spijt ik daarvan zal hebben, totdat ik de nasleep onder ogen ben gekomen.

En daarvoor moet ik écht mijn ogen opendoen.

Toen de ongelofelijk knappe roodharige Aleena mij had uitgekozen om bodyshots op te doen, was het niet zo gek dat we met zijn tweeën in mijn slaapkamer eindigden. Naakt. Al duurde dat niet al te lang, want ik heb last van een serieus slaapgebrek.

Ik train elke dag en volg alle vakken, en als ik daar niet mee be-

zig ben, dan zorg ik dat de jongens uit de problemen blijven. Dus toen ik haar op mijn bed had gelegd en met mijn lippen een spoor over haar buik naar beneden maakte... ben ik in slaap gevallen. Ik zou me enorm hebben geschaamd als ik wakker was geweest. Maar ik heb heerlijk geslapen, dus je hoort mij niet klagen.

‘Morgen.’ Ik rek mijn armen uit en leg ze onder mijn hoofd. Ik open mijn ogen en zie precies wat ik al had verwacht.

Rood haar hangt over mijn borst en een volle onderlip zit tussen haar tanden geklemd. ‘Lekker geslapen?’ vraagt ze. ‘Ik hoop dat je vanochtend níét te lui bent.’

Iedereen zou zich ontmand voelen door die opmerking, maar ik niet. Want ongeveer iedere meid op de universiteit weet dat ‘lui’ en ‘Aiden Crawford’ niet in dezelfde zin worden gebruikt. Dit is me nog nooit overkomen, en als ik haar donker wordende blauwe ogen mag geloven, weet ze dat ik het goed zal maken.

Ik grinnik. ‘Ik heb heerlijk geslapen.’

‘Fijn, als je nu dan maar wakker bent.’ Ze laat een roodgelakte nagel over mijn borstkas naar beneden glijden. ‘We kunnen de dag goed beginnen.’

Ik zou een gastheer van niks zijn als ik dat aanbod zou afslaan. Op het moment dat haar hand nog lager gaat, draai ik haar om en maak ik het meer dan goed met haar.

Ik ben al beneden om ontbijt te maken als Aleena nog bezig is in de douche. Het blijkt dat vrouwen groot fan zijn van de stoomcabine en ik ben de trotse eigenaar van de enige in dit huis. En terecht: mijn grootouders hebben het huis gekocht toen ik was toegelaten tot Dalton. Maar dat weerhield Kian Ishida, de rechtsbuiten van ons team en mijn huisgenoot, er niet van om hard voor de kamer en bijbehorende stoomcabine te strijden. En voor de zoveelste keer werd maar weer eens bewezen dat het heel wat voordelen heeft om de captain van het team te zijn, al woont hij nu aan de andere kant van de gang en moet ik dealen met zijn harde muziek en het constante gebons op mijn slaapkamerdeur.

Ik bied Aleena een ontbijtje aan, maar ze schudt slechts haar hoofd voordat ze de deur uit loopt. Ik glimlach in mezelf. Er is

niets beters dan een onenightstand die niet meteen je vriendin wil zijn.

Eli bekijkt alles met opgetrokken wenkbrauwen. 'Dat is nieuw.'
'Wat?'

'Het is al tien uur geweest. Je hebt een meisje nog nooit zo lang laten blijven. Heb je eindelijk de ware gevonden?' Zijn ogen worden groot en op zijn gezicht verschijnt een grijns die ik er het liefst vanaf wil meppen.

'Ik ben gisterenavond in slaap gevallen voordat we ook maar iets konden doen. Ik kon niet anders.'

'Wat galant van je,' zegt hij droog. 'Je bent de laatste tijd kapot. Denk je niet dat je het wat rustiger aan moet doen?'

Nu is het mijn beurt om te lachen. Elias Westbrook, beter bekend als Eli, en ik kennen elkaar al sinds we klein waren. Ik kan zijn bezorgdheid een stuk beter hebben dan van de anderen, want ik weet dat hij het alleen zegt als hij het echt meent. En blijkbaar balanceer ik op een onzichtbaar randje, als hij er nu iets van zegt. 'Het gaat prima. Ik doe het al zo lang op deze manier, wat maken een paar extra maanden nog uit?'

Dat antwoord lijkt hem niet echt te bevallen, maar hij knikt alleen maar en schept eieren op zijn bord.

'Geweldig feestje, man.' Een vroege achterblijver loopt door de voordeur naar buiten. Hij draagt niets meer dan een boxershort; de rest van zijn kleren bungelen over zijn arm. Het speldje op zijn jasje verradt dat hij een van Dylans verenigingsvrienden is.

Dylan is de enige van onze groep die lid is van een studentenvereniging. Kappa Sigma Zeta behandelt hem als een koning, en hoewel hij bij ons woont, had hij met gemak een van de grootste kamers in het huis op Greek Row kunnen krijgen. Maar het laatste wat je moet willen is in hetzelfde huis wonen als die slijmende eerstejaars. Zijn woorden, niet de mijne.

Ik werk een lepel havermoutpap naar binnen. 'Waar is de rest?'

Eli scrollt op zijn telefoon en laat me het schermpje zien. Ik zie een foto van een bewusteloze Kian, op het veldje voor de ingang van de campus. Achter hem is het standbeeld van Sir

Davis Dalton vernield. Ik knijp mijn ogen dicht in de hoop dat er een simpele verklaring voor is. Misschien iemand met goede Photoshop-skills. 'Wie heeft die foto gemaakt?'

'Benny Tang.'

Ik laat de lepel halverwege hangen. 'Die van Yale? Wat doet hij hier?' Iemand van Yale hier hebben, nadat we ze bij de laatste wedstrijd voor de kerstvakantie hebben afgeslacht, is een van de ergste dingen die kunnen gebeuren. Het laatste wat ik me kan herinneren voordat ik gisteravond naar boven ging was dat ik tegen Dylan heb gezegd dat hij een eind aan het feestje moest breien. Hij heeft overduidelijk niet geluisterd.

'Dat moet je Dylan vragen. Ik was hier niet.'

Natuurlijk was hij hier niet. Als Eli, de enige andere verantwoordelijke persoon hier, niet op het feestje was, dan hadden de twee grote kinderen, Dylan en Kian, het voor het zeggen.

Dit is allemaal begonnen met een weddenschap vorig semester. Daardoor moeten wij het grootste gedeelte van de feestjes op de campus organiseren, en bij de feestjes die we niet organiseren, zijn we wel verantwoordelijk voor de drank. Toen ik daarachter kwam, moesten ze allebei twee wedstrijden op de bank zitten.

Ondanks alles hoop ik dat dit een nachtmerrie is en dat ik nog steeds met Aleena in bed lig. 'En wil ik weten waar Dylan is?' vraag ik voorzichtig.

Ik kreun als Eli nog een keer zijn telefoon oppakt.

Hij grinnikt. 'Grapje, man. Hij ligt bewusteloos in de woonkamer.'

'Ik was het.'

Ik voel de ogen van iedereen in de ruimte op me gericht. Waarom heb ik ooit leren praten? Mijn hoofd blijft bonzen dankzij de brute training waar de coach ons aan had onderworpen, voordat we moesten opdraven voor een verplichte bijeenkomst in de mediaruimte. Het felle, witte licht van de ijsbaan zorgde alleen